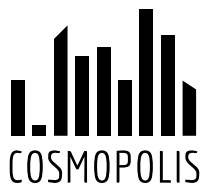

CATHERINE SHEPHERD

VRAZDA
NA BLATECH

COSMOPOLIS

**CATHERINE
SHEPHERD**

**VRAZDA
NA BLATECH**

Přeložil Rudolf Řežábek

Copyright © 2016 by Catherine Shepherd
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020
Translation © Rudolf Řežábek, 2020
Cover photo © golubovy/Depositphotos.com

Jezero

To jezero je hluboké, temné a chladné. Temné a chladné jako duše zlého člověka. Když však na jeho hladinu dopadnou sluneční paprsky, rozzáří se a působí laskavým dojmem, jako se úsměvem prosvětlí duše zlého člověka, ale obojí je klamné. Slunce zapadne, úsměv pohasne a jezero i duše zůstanou temné, tajemné a chladné jako předtím.

KATHARINA EISENLÖFFELOVÁ

PROLOG

Obloha je tak zářivě modrá a bez jediného mráčku, že bych se v ní mohla ztratit. Vdechuji pach trávy. Voní suše, skoro jako seno. Mám tuhle vůni ráda. Připomíná mi dětství na selské usedlosti prarodičů, když jsem se schovávala v seně, abych nemusela dělat nic v domě. Nikdy jsem nechtěla vejít do malé boudy s malinkými okénky, kde bylo nejen dusno, ale i temno – dokonce i v létě.

Kloužu pohledem po vyschlé louce. Všechny květiny hynou v žáru žízní. Zbyla jenom stébla, uschlé listy a svěšené květy. Barvy vybledly a život z vyšisovaných vláken dávno vyprchal. Je mi líto, že ty květiny zemřely, a zároveň si přeji podobnou smrt. Co by mohlo být krásnější, než se ve vrcholícím létě rozžehnat se životem na nádherné louce pod zářivě azurovou oblohou? Existuje nějaké jiné místo, kde by člověk mohl být bohu ještě blíž? Zavrtím hlavou, a tím si otázku sama zodpovím. Přesto mi srdce bije mnohem rychleji než jindy. Ne že bych měla v krvi endorfiny, které by mi propůjčovaly pocit, že se vznáším nad trávou. Ne. Je to strach, co mi tak divoce rozbušilo srdce.

Cítím ho všude na kůži, která je i v tomhle vedru napjatá a chvěje se jako osikové listí.

Listy břízy šumí ve větru. Pozoruji ty křehké, světlezelené útvary, které se třepotají jako motýli a poskytují mi alespoň trochu útěchy. Sukovitý kmen se tyčí jako zkroucený ukazovák a varovně ukazuje směrem, který je mi určený. Raději bych zůstala na vyprahlé louce a ulehla ke cvrčkům, kteří vyluzují své cvrčivé zvuky mezi stébly trávy a hrají mi píseň na rozloučnou. Tak ráda bych zemřela s melodií jejich jemného tření křídel v uších. Avšak moje poslední cesta mě vede dál kolem osamělého smrku, pableskujících lipnicovitých travin a zaoblených keřů, které vyrostly tak kompaktně proto, aby dokázaly odolávat suchu. Objevují se smuteční vrby a ohlašují vodu, která se brzy stane mým novým příbytkem. Ohlížím se na půvabnou krajinu a naposledy se kochám tím pohledem. Vysoko ve vzduchu se vznáší sokol. Perutě má roztažené skoro jako já paže, které se mi bezvládně pohupují po obou stranách těla. Pohled na dravce mě na okamžik dojíká. Jeho křik rozechvěje vzduch. Tím zvukem mi zalehnou uši, ale dál mi rezonuje v hlavě. Chci si ho udržet, protože je to znamení života. Života, na kterém visím a kterého se nechci vzdát. Nadále se však vznáším vstříc konečnému cíli, svému cíli. Cítím pot, který mi stéká po těle. Vnímám silné paže, které mě neúprosně nesou pryč. Moje svaly jsou příliš oslabené, než abych tu cestu zvládla sama. Vidím silné šlachy, které se mu napínají na svalnatém krku, jeho hranatou bradu a špičatý nos připomínající čaroděje. Třeba to doopravdy je nějaký kouzelník. Každopádně mám dojem, že on tomu věří. Jinak bychom tu nebyli. Potetoval mě. Dosud cítím

jemné vpichy jehly. Vytvořily mi na břicho obraz, který si vezmu s sebou. Stejně jako zbytek mého těla se propadne do temnoty a zřejmě už nikdy nespatří světlo tohoto světa. Já už ho nikdy nespatřím. Na nohou mi sedí komáři, ale nemám sílu je odehnat. Sosáky mi noří hluboko do těla, aby mě vysáli. Jako by na tom teď ještě záleželo. Zemřou – ať už s krví v žilách, nebo bez ní. Přestanu si jich všimnout a znovu obrátím pohled vzhůru. Vidím, jak mu ohryzek poskakuje nahoru a dolů. Vidí něco, co ho vzrušuje. Našel snad už to správné místo? V nitru se mi šíří pocit beznaděje. Myslela jsem, že mám ještě trochu víc času. I kdyby to bylo jen na okamžik jediného mávnutí křídly, je pro mě přece jen výhrou každý nádech, který mohu udělat. Mžourám, protože mu kape pot z brady a padá mi na čelo. Nárazy těch slaných kapek mi připomínají déšť, avšak nedostavuje se pocit očisty. Cítím námahu, kterou musí vynaložit, aby mě celou cestu nesl. Ani jednou se na mě nepodívá, skoro jako bych tady už nebyla. Pohled upírá strnule před sebe. Zavravorá a já sklopím pohled dolů. Tady už není tráva, jen stojatá voda. Jeho boty se noří do kalné tekutiny, která je tak temná, že dokonce pohlcuje sluneční svit. Paprsky proniknou hladinou a už se nikdy nevrátí. Zavírám oči. Slyším jeho sténání, protože každý krok je vysilující a vyžaduje bezvýhradnou pozornost. Přeji si, aby něco řekl, abych ještě jednou slyšela lidský hlas, jehož zvuk si odnesu s sebou, až nastane můj konec. On však mlčí jako zařezaný, a ani se na mě nepodívá. Dýchám rychleji. Každá vteřina se počítá. Prudce otevřu oči i ústa. Dokonce trochu zvednu paže a na chvíli věřím, že se přidržím jeho mohutného těla. Prsty se zatínají do vzduchu a pokoušejí se najít nějakou

oporu. Roubík mi brání křičet, ale z hrdla se mi vydere alespoň zasípání. Muž sebou škubne a pohlédne na mě. Jeho oči na mně udiveně ulpí.

Poté mě pustí a já padám. Trvá to mnohem déle, než jsem očekávala. Vidím ho, jeho oči a mlčící rty. Neunikne mi dokonce ani vráska na čele. Pak už ho přestávám vnímat a nasávám do sebe modř oblohy. Slunce mě oslepuje, halí mě do pláště z oslnivého světla, než se ponořím do bažiny. Močál po mně lačně hmátne a stáhne mě do hlubiny. Překvapí mě přechod z jasu do absolutní tmy a prudce vydechnu. Temnota je nekonečná a jen krátce ji naruším dechem, jehož bublinky zachytí poslední světlo těsně pod hladinou, zatímco se nořím stále hlouběji. Je pozoruhodné cítit chlad na rozpálené kůži. Téměř bych ho označila za příjemný, kdyby tu nebyla voda, která proniká do mých tělních otvorů a celé se mě zmocňuje.

Panika mě nutí k poslednímu vzepětí sil. Snažím se hýbat rukama a nohama a pokouším se dostat na hladinu. O kousek jsem se posunula a záblesk naděje mi propůjčí nadlidské síly. Vynořím se.

Poté však ucítím na bříše jeho těžkou botu. Šlape na obraz, který s takovou námahou vytvořil, a tlačí mě zpátky dolů, do tmy, která mě objímá a vymačkává ze mě život. V proudu vzduchových bublin opouští mé tělo a s každou z nich mizí i světlo, které se v nich odráží. Trvá to tak dlouho, dokud nezbude nic než černota.

1

Osvětlení podtrhovalo atmosféru smrti, ale přes pronikavé světlo a spoustu krve na tomhle místě nepanovala žádná bezcitnost ani ukrutnost. Namodralé záření místo toho vytvářelo umělou realitu, která střízlivě předváděla anatomii těla a která byla na hony vzdálena světu tam venku. Mužova bledá kůže obklopená ušlechtilou ocelí, která ve vykachlíkované místnosti dominovala, vypadala ještě sinalejší. Většina lidí se v těchto prostorách cítila stísněně. Museli potlačovat jak dávivý reflex, tak i bezděčnou touhu vzít nohy na ramena. Nad schopností soustředit se a nad logickým myšlením obvykle převládly tyto vrozené instinkty.

Doktorka Julia Schwarzová na tom byla úplně jinak. Nikde se nedokázala lépe koncentrovat než tady. Obratně vedla skalpel, který zanechával na kůži mrtvého tenkou červenou linku. Julia postupovala podle standardního protokolu. Byla to jedna z pitev, u kterých se neočekávaly překvapující poznatky. V její práci to tak ale vždy nebývalo. Julia působila jako soudní lékařka na forenzní patologii Ústavu soudního lékařství v Kolíně nad Rýnem. Spolupráce s kriminální policií a objasňování ná-

silných úmrtí byly na denním pořádku. Dokončila řez ve tvaru písmene Y na přední části trupu a odložila skalpel, aby mohla vzít do ruky pilku. Zručně a jen několika pohyby prořízla žebra a klíční kost. Rozevřela hrudník a zkoumala mužovy orgány. Na plicích nenašla žádný patologický nález. Tento organismus mohl fungovat ještě dlouhé roky, kdyby mu kulka z pistole neroztrhla srdce. Muž byl ruský drogový dealer, který se dostal do přestřelky s nepřátelským gangem. Skončilo to dvěma oběťmi na životech a Boris Fjodorov byl jednou z nich. Druhý nebožtík čekal v chladicím boxu, a co nevidět přijde také na řadu. Doktorka Julia Schwarzová vyjmula srdce a plíce a našla smrtící kulku.

„Ráže projektilu devět celých dvě desetiny milimetru, a tudíž odpovídá zbrani z místa činu, pistoli PM Makarov.“ Vložila náboj do Petriho misky a podala ji svému asistentovi Emanuelovi; ten na něj zíral s vytřeštěnýma očima.

„Tohle musí na balistiku,“ dodala a usmála se. Emanuel s miskou okamžitě vyběhl z pitevny. Na forenzní patologii byl teprve několik týdnů a dosud se úplně neaklimatizoval. Obličej mu při každé pitvě zbělel jako vápno a velký ohryzek mu občas poskakoval nahoru a dolů tak hekticky, až se Julia obávala, že se Emanuel každou chvíli zhroutí. Naštěstí se to dosud nestalo. Oblíbila si ho, protože měl potenciál a připomínal jí její vlastní začátky. Stejně jako Emanuel i ona už jako teenager věděla, že si zvolí tuto profesi. Avšak zatímco Emanuelovo rozhodnutí mělo kořeny v různých seriálech o zločinech a jejich vyšetřování, které reálnou podobu této profese trochu poupravily a patrně vylíčily i trochu přitažlivěji, než tomu bylo ve skutečnosti, Julia měla jiné pohnutky. Netoužila užívat si věhlasu

své práce nebo se jí vychloubat před přáteli. Její motivace byla mnohem prostší, ačkoli vycházela z tragické rány osudu. Pátarala po spravedlnosti.

Dostala se k nebožtíkovým játrům a položila je na váhu, když vtom se jí myšlenky zatoulaly nazpět k onomu dni, který jí dramaticky změnil život. Jednoho chladného listopadového odpoledne se vrátila ze školy a všimla si, že ve vjezdu parkuje cizí auto. Byl to tmavý mercedes. Julia tomu nevěnovala zvláštní pozornost. Vytáhla klíč, který nosila na řetízku kolem krku, aby ho neztratila, a odemkla domovní dveře.

Neznámé hlasy pronikající z obýváku na konci chodby ji zarazily. Potichu za sebou zavřela a naslouchala. Zpočátku ničemu nerozuměla, ale za chvíli zaslechla matku. Mluvila tak, že to Julii ochromilo. Určitě se stalo něco strašlivého. Matčina rozechvělá slova zněla zoufale. Ještě nikdy nezažila, že by matka byla takhle otřesená. Julia si svlékla kabát a zula boty a po špičkách se plížila chodbou. Zastavila se těsně u dveří do obýváku, které nebyly dovřené. Škvírou zpočátku slyšela jenom nesrozumitelné mumlání. Poté se hlubokým hlasem ozval nějaký cizí muž.

„Je mi to moc líto, paní Schwarzová. Uděláme vše, co je v našich silách, abychom Michaelova vraha co nejrychleji dopadli.“

Ta slova prosvištěla vzduchem jako obrovská dělová koule a bolestně narazila do Juliiných uší. Stála tam jako omámená a pokoušela se pochopit smysl vyslechnutého sdělení. O čem to ten muž mluvil? Michael je přece ve škole. Ona sama ho tam ráno, ostatně jako každý den, doprovodila. Neznámý se určitě zmýlil. Ona to věděla lépe. Michael s ní toho zatraceného rána

jako každý všední den za posledních šest let odešel do školy. Tak to bylo od chvíle, kdy mu začala povinná docházka. Rozloučila se s ním na prahu jeho třídy a viděla, jak zašel dovnitř. Takhle to probíhalo den co den. Přesně věděla, že se odpoledne s bratrem setká doma. Jeho vyučování bylo zpravidla kratší než její. Většinou, když se odpoledne vrátila, už seděl ve svém pokoji, zabraný do domácích úkolů. Toho dne však Michael domů nepřišel. Vůbec se nevrátil. Julia nechápavě rozrazila přivřené dveře a vrhla se do obývacího pokoje, kde seděli rodiče a dva neznámí muži.

„Kde je Michael?“ Její slova se chvěla jako roztřesení motýli, kteří se na konci otázky znenadání zřítily na zem. Vzápětí se rozhostilo tísnivé ticho. Matka se na ni polekaně podívala usazenými očima. Otec seděl na gauči jako strnulý. Oba cizí návštěvníci upírali oči na špičky svých bot.

Zatímco v jiné části svého mozku nechávala volný průchod minulosti, pracovala se doktorka Julia Schwarzová na mrtvém těle až ke střevům. Nacvičenými pohyby otevřela různé střevní trakty a vyprázdnila jejich obsah do Petriho misek k dalšímu zkoumání. Emanuel se zase vrátil. Julia si všimla vůně mentolové masti, kterou si patrně znovu natřel pod nos. Opět se neubránila úsměvu, protože si vybavila, jak ona sama začínala s profesní přípravou na patologii. Zápachy byly zpočátku nesnesitelné, ale postupem času intenzita odporu slábla. Julia ukončila odbornou revizi břišní dutiny a požádala Emanuela, aby jí pomohl při uzavírání otevřeného hrudníku. Zatímco vytvářela jeden čistý steh za druhým, zavedla ji rutina této práce nazpět do doby, kdy jako šestnáctiletá dívka vstoupila do obývacího pokoje v rodném domě.

„Ach, ty moje milovaná holčičko.“ Juliina matka se jako první vymanila ze strnulosti způsobené šokem a vyskočila. „Michaelovi se stalo něco strašného.“ Objala Julii a pevně ji k sobě přitiskla.

„Kde je Michael?“ opakovala Julia hlasem přidušeným pláčem.

Cítila, jak matka přerývaně dýchá. Zamumlala pár nesrozumitelných slov a její objetí div nepřipravilo Julii o všechny vzduch.

„Kde je?“ zaječela Julia a vytrhla se z jejího sevření.

Viděla slzy, které nepřetržitě stékaly po matčiných tvářích. Rty se jí třásly. Křečovitě polykala a očividně se snažila, aby udržela poslední zbytky sebeovládání. Poté Julii znovu k sobě přitáhla a jemně ji pohladila po vlasech.

„Už se domů nevrátí,“ zašeptala za chvíli. „Bůh si ho odvedl k sobě do nebe.“

To bylo jediné vysvětlení, kterého se Julii toho strašlivého dne dostalo. Všichni se pokoušeli udržet ji co nejdál od děsivé pravdy, jako by se snad tak mohla cítit lépe. Skutečnost teprve postupně pronikala na denní světlo. Juliina dvanáctiletého bratra neznámý pachatel v nedaleké lesní oblasti zneužil a usmrtil. Dokonce i dnes, po patnácti letech, se musela ze všech sil bránit slzám, když si na bratra vzpomněla.

Pohled jí sklouzl na hodinky. S úlevou zjistila, že je čas na snídani.

„Čas na krátkou přestávku,“ prohlásila a ignorovala Emanuelův udivený výraz. „Kručí mi v žaludku. Stojíme tu už od pěti hodin ráno a já teď nutně potřebuji něco sníst a dopřát si kávu.“

Spěšně stáhla z rukou gumové rukavice, svlékla si plášť a bez dalšího komentáře vyšla z pitevního sálu. Místo do bufetu od-

bočila k umývárně. Zajistila dveře, zcela oblečená se posadila na jednu z toalet a několikrát se zhluboka nadechla. Stávalo se jí jen velmi zřídka, že ji přemohly city. Nejspíš jí stres v posledních dnech nadměrně pocuchal nervy a vyřadil z provozu mechanismus v její hlavě. V potlačování emocí byla jinak skutečně vynikající. Od Michaelovy smrti se neustále vyrovnávala s bolestí, která hrozila, že ji bude dnem i nocí užírat. Žádné psychologické pohovory, během kterých se měla naučit zvládat smutek, jí nebyly nic platné. Jak by také mohly? Pachatele nikdy nedopadli. Dodnes volně pobíhá na svobodě a jen sám pánbůh ví, kolik dětí má ještě na svědomí. Každoročně jich mizelo až přespříliš. Kdykoli se v tisku objevila taková zpráva o pohřešovaném dítěti, musela myslet na toho chlapa, který bestiálně zavraždil jejího bratra. Zazvonil jí mobil a Julia sebou polekaně škubla. Rychle ho vytáhla z kapsy a volajícího vytípla. Oči jí ulpěly na údajích o datu a rázem jí bylo jasné, proč jí nervy vypověděly poslušnost. Celý den se pokoušela ten důvod potlačit. Michael by měl dnes narozeniny, bylo by mu sedmadvacet let. Určitě by z něho byl přitažlivý mladý muž, který by si naplno užíval života. Ještě pořád by byl se svou sestrou a utahoval by si z ní svým jedinečným vyzývavým způsobem, jako kdysi. Ale spon by ho tak strašlivě nepostrádala. Zabořila obličej do rukou a po tvářích jí steklo pár slz. Utrhla z role toaletní papír a rychle si je osušila. Už to bylo tak dávno, a přesto cítila palčivou bolest, jakmile si připustila, že Michael tu už není. Pachatel po sobě zametl stopy a všechno, co jí zbývalo, byla naděje, že jednoho dne narazí na nějaký nový záchytný bod, díky kterému se mu nakonec přece jen dostane na kobytku. Ta naděje byla

důvodem, proč se stala soudní lékařkou. Nedokázala se zkrátka smířit s tím, že pachatel nebude nikdy potrestán. Nechtěla si připustit, že z vlasů zajištěných na místě činu se nedala izolovat použitelná DNA. Julia mezitím sama důkazy opakovaně analyzovala a dospěla k závěru, že tehdejší vyšetřovatelé udělali vše, co bylo v lidských silách. Ani použití nejmodernějších metod nepřineslo o pachatelově totožnosti žádné informace.

O to zarputileji přistupovala ke každému novému případu. Měla neuvěřitelně vysokou bilanci úspěšnosti. Přinášelo jí nekonečné zadostiučinění, když její práce přispívala k dopadení pachatelů. Každý vrah, kterého pomohla dostat za mříže, trochu léčil ránu, kterou jí hluboko do srdce zasadila bratrova smrt. Namlouvala si, že s každým usvědčením se mstí za smrt Michaela, a ve svém nejhlubším nitru věřila, že jednoho dne dopadne i vraha svého bratra. Věděla, že spravedlnosti bude jednou učiněno zadost. Její vytrvalost a tvrdošijnost se jí už často vyplácily. Jméno Julia Schwarzová symbolizovalo v ústavu soudního lékařství i u kriminální policie především jedno: Propůjčovala hlas mrtvým a bojovala pro ně za spravedlnost.

Mobil znovu zazvonil. Tentokrát hovor přijala.

„Schwarzová,“ ohlásila se pevným hlasem a vyšla z kabinky. Zastavila se před zrcadlem v umývárně.

„Julie, konečně jsem tě zastihl. Velmi naléhavě tě potřebuji. Musíš si prohlédnout jedno místo nálezů.“ Vážnost hlasu Floriana Kesslera způsobila, že se Julii sevřel žaludek. Tenhle kriminální komisař nepatřil k lidem, kteří věci zbytečně a přehnaně zveličují. Pokud řekl *naléhavě*, pak to takové opravdu bylo. Julia si zapsala adresu a zavěsila. Pořád ještě stála před

zrcadlem. Pleť pod očima měla zarudlou. Otočila kohoutkem a opláchla si obličej studenou vodou. Poté se na sebe znovu podívala. Viděla bledou ženu s černými vlasy a stejně tmavými kostěnými brýlemi, za kterými se skrývaly chytré hnědé oči. Měla pážecí sestřih, protože ten se pro její práci hodil nejlépe. Julia nesnášela nakrátko zastřižené vlasy, ale dlouhou hřívu by si musela pořád splétat do copu, aby jí nepřekážela. Pážecí sestřih byl kompromis, a navíc jí opravdu slušel. Vzhledem pravděpodobně neodpovídala běžnému mužskému ideálu, ale přesto se neměla zač stydět. Stiskla rty, aby nebyly na pohled tak nápadně bledé, a rázným krokem vyšla z toalety.